

Него живѣ на колѣ ще го набуча!“
Гръмнала навсѣдѣ зла вѣсть,
Отъ дома на просека злочестъ
До юнака въ планинитѣ сини, —
Сбъркалъ се народа що да чини.
Но било каквото е било —
Срѣщу царъ се не върви съсъ зло!
Всѣки сбралъ послѣдня аспра злато,
И навелъ прѣдъ алчнѣи царъ чело.
Струпалъ царѣтъ грамади желтици
И принелъ ги въ избитѣ си тъмни,
Въ тъмнитѣ си изби той ги скрилъ
И прѣзъ всѣка нощъ догдѣто съмне
Самъ-саминъ надъ тѣхъ караулилъ.
И все търсилъ, мислилъ дни и нощи
Да открие мѣсто, дѣто още
По-назгода златото би скрилъ.
Най-подирѣ теква му въ главата,
Че високо, горѣ въ планината,
Нѣкога, на ловъ когато билъ,
Пещера дълбока той открилъ
Самъ-сама посрѣдъ скалитѣ стрѣмни.
И отъ ранна вечеръ дорѣ да съмне
Почналъ той пари да носи тамъ:
Носили ги царски хазнатари
По четиридесетмина въ нощъ,
Ала никой живъ не знаялъ ошъ
Дѣ се крѣятъ скѣпи царски клади:
Който идѣлъ горѣ въ планината.
Нивга се не връщалъ вечъ назади.
А веднажъ и самѣи царъ излѣзналъ
Въ дѣждъ и буря, самъ-саминъ въ нощѣта,
И напразно будни въ крѣпостѣта
Чакали го цѣла нощъ съ тревога —